

МАРКО ГАНЧЕВ
ЗАРКО НА ДОЛНАТА ЗЕМЯ

chitanka.info

Тоя съботен следобед за Зарко беше цяло събитие. Баща му излезе да го придружи в парка. Наистина той слушаше твърде разсеяно как се управлява пластмасовата лодка, която Зарко носеше под мишница, но все е друго да пристигнеш при басейна с баща, макар и разсеян. По-големите деца няма да посягат към лодката ти, а помалките ще се трупат почтително край тебе и ще питат от тука ли е, или е от чужбина.

Таткото обаче хич и не доближи басейна, а седна на първата свободна пейка и разтвори вестника си. В това беше съдбоносната му грешка. Но не бива да го обвиняваме. Той с право смяташе, че едно деветгодишно момче няма нужда от постоянно наблюдение. Пък и да падне в езерцето, няма да се удави, защото не е дълбоко. И през ум не му минаваше, че оттам се отива за Долната земя.

Зарко също не знаеше това. Колко пъти беше прегазвал това езерце, за да завърне някое книжно корабче или да си прибере изтървано стъкло топче. Но ето че тая събота след обед чудото стана.

Легна Зарко по корем върху ниската ограда на басейна и пусна вътре лодката си. И тя изведнъж започна да се оттегля надолу заедно с дъното на басейна и с водата.

— Лодката ми! Лодката ми — развика се Зарко и запротяга ръце да я задържи.

Но дъното на басейна заедно с водата и лодката продължаваше стремително да се отдалечава от него. Зарко побърза да се преметне през ниската ограда и да си я прибере, докато е време.

Но тутакси разбра, че това време вече е минало. Скочи на дъното, хвана лодката, обаче всичко вече се бе спуснало толкова надолу, че отворът на басейна с късче синьо небе над него не можеше да се достигне и с противопожарна стълба.

А спускането продължаваше.

— Леле — уплаши се Зарко, — ако не спре тая работа, ще стигна като нищо чак на Долната земя.

Що ли му трябваше да я споменава тая Долна земя. Дяволът сигурно го чу и ако дотогава не бе имал точна идея колко надолу да спусне дъното на басейна, сега вече знаеше. Ето докъде води подсказването.

Най-сетне дъното на басейна се удари в нещо, изскърцаха някакви пружини и Зарко политна. С една ръка се хвана о ръба на лодката, с другата се подпря на брега. Беше пристигнал на Долната земя.

Първото нещо, което го учуди, бе, че лодката му беше станала много голяма. Басейнът — и той имаше размери поне на един селски язовир. Като се огледа във водата, Зарко видя, че и той самият бе пораснал. Беше станал почти пълно копие на баща си.

— Ясна е работата — каза си Зарко. — Нали ако един космонавт полети нагоре към звездите със скоростта на светлината, ще остане дълго време по-млад от своите връстници. Аз пък полетях в обратна посока — към Долната земя. И нищо чудно, че съм станал по-възрастен от моите връстници.

— Обяснението е лесно — продължи да си разсъждава на ум Зарко. — Ами как ще я карам сега като възрастен човек, без да имам нужния житейски опит.

Но на първо време работата се оказа доста проста. В лодката имаше хубава въдица и подходяща стръв. Зарко често придружаваше баща си на риболов. Даже се смяташе за по-добър рибар от него. И сега му потръгна. Рибите кълвяха една след друга и Зарко едва смогваше да ги метне да перпелят по дъното на лодката. Не бяха толкова едри, колкото би трябвало да бъдат на Долната земя, където всичко е по-голямо, отколкото на Горната. Но те не са се спускали със скоростта на светлината, а са си порасли тук — разсъждаваше си Зарко.

— Ей, Зарков — стресна го познат глас. Беше чичо Пешо, приятелят на баща му. — Кълве ли, кълве ли?

Зарко не отговори, понеже не можа бързо да съобрази защо не му викат Зарко, а Зарков. После се сети, че тук, на Долната земя, той вече е голям и следователно е Зарков.

— Е, виждам, провървяло ти е — продължи чичо му Пешо. — Слушай, заеми ми сега твоята риба, че съм обещал да пратя на другаря Генов две-три кила, а нищо не можах да хвана.

— На другаря Генов ли? Ами нали казваше, че не можеш да го понасяш заради лакомията му?

— Ш-ш-ш-т. Тихо бе, Зарков. Всякакви хора ходят на тоя язовир. Какво се правиш на дете!

Докато Зарко се усети, чичо му Пешо прибра рибата в своя сак, двамата седнаха в неговата кола и запрашиха към града.

В къщи Зарко завари познатата обстановка. Само трябваше да свикне с мисълта, че той е господарят на тоя дом.

— Сега какво трябваше да правя? — питаше се той. — Аха. Сетих се. Да седна на фотьойла и да прочета днешните вестници.

Взе ги от масата и ги запрелиства, но не издържа дълго.

— А бе какво намират за четене в тия вестници? — провикна се той и ги захвърли на килима. — То в „Септемврийче“ и „Стършел“ няма нищо интересно, та в тия ли!

Рече да ги срита под масата, когато на вратата се позвъни.

Зарко отвори. Бяха редовните съботни гости — общо две белотни карета и нещо.

— Какво ни гледаш, като че ли не ни познаваш? — запитаха те, озадачени от детски чистия поглед на домакина.

— Как да не ви познавам — любезно отвърна Зарко. — Ти си патката, която се смята за интелектуалка. Ти си нервното кюфте, което се мъчи да се усмихва. Ти пък си единственият умен човек от нашата компания, но се страхуваш от жена си...

Останалите не изслушаха своите характеристики. Всички хукнаха обратно по стълбището с викове:

— Луд!

— Подозирах го, че говори зад гърба ни.

— Но в лицата ни...

— Чудни хора. Защо се върнаха? Нали ги нарекох точно така, както ги наричаше и татко. Ей че уморително нещо било да си възрастен. Оплиташ се като пиле в кълчища — мислеше си Зарко в празния хол. — Нищо, тъкмо ще си легна по-рано, че утре сигурно ще трябва да ходя и на работа, щом съм възрастен.

Когато стана сутринта, така му се работеше, както преди му се играеше.

— Ех, хубаво нещо е да си възрастен — мислеше сега Зарко на път за предприятието. — Няма да прескачаш огради, няма да замеряш котки. Цялата си енергия ще вложиш в нещо полезно за хората.

— Здравсти, другарю Зарков — изкозирува портиерът. — Чакат ви вече за заседанието.

Зарко малко се разочарова, че ще стои затворен в една стая, но понеже не знаеше в какво точно се състои работата на баща му, беше благодарен на портиера за упътването.

На заседанието през цялото време говореха и пушеха. Зарко се отегчи до смърт. Изведнъж го стресна гласът на председателстващия:

— Зарков, ти какво ще кажеш.

— Искам да попитам няма ли да работим — каза Зарко.

Всички погледи се обърнаха към него. Чичо Пешо изтича при председателстващия и си зашепнаха нещо.

— Ясно — каза оня. — Ей, Зарков, тия нерви ще ни разсипят. Знаех си, че всички ще пощуреем, но не очаквах да почне от тебе. Даваме ти десет дена служебен отпуск. Почивка му е майката. Другарят Пешев веднага ще те откара с колата да се поразведриш.

Пешев веднага го хвана под ръка и го поведе към вратата.

— Чичо Пешо, сега ми станаха ясни някои работи — заговори Зарко в колата. — Разбрах защо вие, възрастните, се карате на децата да не играят. Защото децата обичат да правят това, което им се прави. А вие обичате да правите това, което не ви се прави.

Пешев го загледа смаян и едва не изтърва волана.

— Как така? — помъчи се да запита той колкото се може по-спокойно, но личеше, че се бои от лудия си пътник.

— Ами така — продължи Зарко. — Не обичате някого, а му пращате подаръци. Присмивате се на други, а всяка събота ги каните на гости. Казвате, че заседанията губят време, а все заседавате... Ех, да можеше да ме върнеш на Горната земя.

— Ще те върна, ще те върна. Разбира се, че ще те върна — гальовно му заприказва чичо Пешо, защото знаеше, че лудите не бива да се дразнят. Ако лудият твърди, че е Наполеон, съгласявай се. Ако се смята за просено зърно, съгласявай се. — Ей сега ще спрем на язовира и оттам ще заминеш за Горната земя.

Пешев смяташе, че говори налудничаво с налудничав човек, но излезе точно така. Лодката си беше на същото място. Зарко коленичи на брега и посегна да я хване за ръба, за да я изтегли. И в тоя момент дъното с лодката се повдигна нагоре, чу се бръмчене като на големия асансьор в ЦУМ и Зарко полетя към Горната земя.

Сигурно сте забелязали при пътуване, че връщането става много по-бързо от отиването. Докато Зарко се усети, видя се отново наведен

над басейнчето в южния парк. Над водата полегна голямата сянка на баща му.

— Стига с тая лодка. Откога висиш като щърк над езерцето. Хайде да се прибираме, че гостите вече ще дойдат.

— Кои гости? Пак ли патката, дето се смята за...

— Млък! Колко пъти съм ти казвал, че което се говори в къщи, не се изнася навън. Ама аз съм виновен, че те оставям да стоиш при гостите до късно. Тая вечер ще прощаваш.

— Че и аз вече не искам да оставам при вас. Хич не е интересно да си възрастен. Допреди малко бях на Долната земя и се уверих в това.

— Къде си бил? — облещи се баща му.

— На Долната земя. Където живеят само възрастни. И аз бях възрастен. По-хубаво е да си дете.

— Детето ми — изохка таткото и сложи длан на челото му. — Не, нямаш температура, слава богу. Какви са тия бълнувания за Долната земя?

— Е, вече съвсем ме отчайвате. Ония на Долната земя ме смятаха за луд, щом им кажех, че съм дошъл от Горната земя. Вие на Горната земя си мислите същото, като ви разправам за патилата си на Долната земя.

— Хайде, ела, момчето ми. Вярвам ти за Долната земя, вярвам ти и за Горната земя. Ела да си идем, всичко ще се оправи — нежно го прегърна таткото и го поведе към изхода на парка.

На Зарко му стана приятно от топлината на силната бащина ръка и от това, че големият татко искаше всякак да угоди на малкото си момче, което смяташе претоварено от училище, от четене на книги и от слушане на разговорите на възрастните.

— Остани довечера даже до края, даже и на вицовете — успокояваше го баща му.

— Потрябвали са ми вашите вицове — важно се нацупи Зарко. — Много разбирате вие от вицове. Не можете да разберете един нищо и никакъв виц за Долната и за Горната земя...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.